

ל"ג בעומר¹

השיעור מבוסס על תורה של בעל 'מאור ושמש'² על ל"ג בעומר.

התורה בנויה החל מפרשת 'ויצא', בהסכם שערכו לבן ויעקב אבינו עליו השלום. על פניו, בפשט הכתוב, לא ברור לנו הקשר בין הפסוקים בעניין זה, לבין ל"ג בעומר.

את הקשר בין פסוקי התורה לל"ג בעומר, פורש בפנינו בעל ה'מאור ושמש' בתורה מרתקת.

לאחר המפגש של לבן עם יעקב, כאשר לבן משיג את יעקב והם נפגשים, מביא הכתוב את חילופי הדברים ביניהם, אשר לאחריהם נכתב:

" וַיִּקַּח יַעֲקֹב אֶבֶן וַיְרִימֶה מַצֵּבָה; וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאָחִיו לְקַטֹּף אֲבָנִים וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ גֵל וַיֹּאכְלוּ שֵׁם עַל הַגֵּל; וַיִּקְרָא לוֹ לְבֶן יִגְרָ שְׁהִדּוּתָא וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ גֵּלְעָד; וַיֹּאמֶר לְבֶן הַגֵּל הַזֶּה עַד בֵּינִי וּבֵינָה הַיּוֹם עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ גֵּלְעָד; הַמַּצֵּבָה אֲשֶׁר אָמַר יִצְחָק יְהוָה בֵּינִי וּבֵינָה כִּי נִפְתָּר אִישׁ מִרַעְחוֹ; אִם תַּעֲנֶה אֶת בְּנֹתֵי וְאִם תִּקַּח נָשִׁים עַל בְּנֹתֵי אִישׁ עֲמָנּוּ רֵאחַ אֱלֹהִים עַד בֵּינִי וּבֵינָה; וַיֹּאמֶר לְבֶן לַיַּעֲקֹב הִנֵּה הַגֵּל הַזֶּה וְהִנֵּה הַמַּצֵּבָה אֲשֶׁר יָרִיתִי בֵּינִי וּבֵינָה; עַד הַגֵּל הַזֶּה וְעַד הַמַּצֵּבָה אִם אֲנִי לֹא אֶעֱבֹר אֵלֶיךָ אֶת הַגֵּל הַזֶּה וְאִם אֵתָּה לֹא תַעֲבֹר אֵלַי אֶת הַגֵּל הַזֶּה וְאֵת הַמַּצֵּבָה הַזֹּאת לְרַעַה אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם וְאֱלֹהֵי נַחֲוֹר וְשָׁמַטּוּ בֵּינֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבֹתָם וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב בַּפֶּה אָבִיו יִצְחָק".

(בראשית לא, פסוקים מה-נד)

כלומר, אנחנו רואים שיש כאן איזשהו הסכם בין יעקב ללבן, ברית עם כללים. ההסכם הזה סובב סביב אבנים שאוספים ועושים מהם 'גל'. יעקב קורא לזה גֵּלְעָד, לבן קורא לזה יִגְרָ שְׁהִדּוּתָא.

על הפסוקים האלה אומר בעל המאור ושמש את התורה המדהימה הבאה:

¹ מתוך שיעור כולל שנת תשפ"ג.

² רבנו, קלונימוס קלמן הלוי אפשטיין (ניישטאדט, פולין ה'תק"א 1751 - קרקוב, א'בתמוז ה'תקפ"ג 1823) היה רב ומקובל; מגדולי אדמו"רי תנועת החסידות. נודע בכינוי 'מאור ושמש' על שם ספרו; היה מבכירי תלמידיו של ר' אלימלך מליז'נסק. נסע גם לרבי יחיאל מיכל מזלוטשוב ולתלמידו רבי מרדכי מנשכין; לאחר פטירתו של רבי אלימלך מליז'נסק בשנת ה'תקמ"ז ראה את עצמו כתלמידים של החוזה מלובלין, של רבי מנחם מנדל מרימנוב ושל רבי ישראל מקוֹז'ניץ. על פי בקשתו, לא הוקם אוהל על קברו.

ספרו, 'מאור ושמש' – ליקוטי תורותיו ותורות רבותיו על התורה והמועדים. הספר נחשב לאחד מספרי החסידות החשובים ביותר, ואף תואר על ידי אחדים ממנהיגי החסידות כ"שולחן ערוך של החסידות".

"הנה צריך ביאור מה משמיענו הכתוב בזה שליקטו אבנים ועשו גל ובוודאי נרמז בזה דברים העומדים ברומז של עולם וגם צריך לחבין החילוק בין יג' שהדויתא שקרא לו לבן, ובין גלעד שקרא לו יעקב, שלכאורה הכל חד, אין ביניהם, אלא שזה בלשון תרגום וזה בלשון אשורית".

מקדים ה'מאור ושמשי' ואומר שיש בעניין זה דברים העומדים ברומז של עולם, דהיינו, אין הדברים כפשוטים כלל וכלל. ומתחיל ושואל, מה עניין הכתוב לציין השמות השונים שנתנו לבן ויעקב לגל האבנים, מה רוצים להגיד לנו כאן בעניין הזה?

הרי עם ישראל הלכו במדבר ארבעים שנה, והתורה מספרת לנו בקצרה, מה הקרה איתם בשנה הראשונה לצאתם ממצרים ובשנה ה-38. כל השנים באמצע, 'זיסעו ויחנו' 'זיסעו ויחנו'. שום מידע. והנה כאן, בעניין לא מובן של גל אבנים, מוצאת לנכון התורה להרחיב כל כך. מדוע?

"..ונראה לפרש ובתחילה נקדים מה שכתוב בגמרא, כ"ד אלף תלמידים היו לרבי עקיבא ומתו בימי הספירה, מתחילת ימי הספירה עד ל"ג בעומר. ובל"ג בעומר פסק מן המיתה ובוודאי היום הזה גרם להם שנהפך להם ממוות לחיים".

שואל הצדיק, מה קרה בל"ג בעומר? למה דווקא אז פסקו מלמות?

יגיד מי שיגיד, שפסקו למות במקרה בל"ג בעומר, כי הסתיימו מספר התלמידים שהיו לרבי עקיבא. אבל צריך לחבין שזה לא עובד כך. הרי יכול היה הקב"ה לסובב את הדברים כך שיפסק המוות ביום אחר. ואם נפסק בל"ג בעומר, דהיינו יש מסוגלות מיוחדת ביום זה.

וממשיך הצדיק ושואל –

"..ומה זאת שאנו עושים ביום הזה חילולא לר' שמעון בן יוחאי, גם נבין המנהג בכל תפוצות ישראל שעושים ביום ל"ג בעומר קשתות ובוודאי מנהג ישראל תורה היא. ונרמז בזה סוד גדלו. וגם שנקבע ל"ג בעומר ופורים ביום אחד. גם צריך לדעת מה שאומרת הגמרא במסכת מגילה, רבי נטע נטיעה בפורים וביקש לעקור תשעה באב ולא הורו לו חכמים..".

מציג בעל 'המאור ושמש' ה' שאלות:

- א. למה הפסיקו תלמידי ר' עקיבא למות דווקא ביום הזה?
- ב. מדוע דווקא ביום זה הילולת ר' שמעון?
- ג. למה דווקא ביום הזה אנחנו עושים קשות³?
- ד. מדוע פורים ול"ג בעומר נקבעו תמיד לאותו יום בשבוע?
- ה. מדוע נטע רבי נטיעה בפורים⁴ ואז רצה לבטל את תשעה באב. ולא הסכימו חכמים.

ועל כל השאלות הללו עונה הצדיק בתורה המופלאה בעניין זה-

"..ונראה בכל זה דהנה עיקר עבדות השם היא להמתיק הגבורות בשורשן ולהמשיך חסדים מגולים על כנסת ישראל, והכל ע"י תשובה (תשוב-ה') היא ה' עילאה והיא בינה. ועשר קדושות הן (דהיינו, עשר ספירות קדושות) ועשר הויות. ובכל קדושה יש ימין ושמאל (חסד וגבורה) וימין הוא רחמים וחסד הוא גבורות. וצריך לכלול השמאל בימין ולהעלות לשורשן לבינה שמינה מתערים הגבורות לצאת, ושם בשורשם הם חסדים. ואף שבינה עצמה היא חסד (בבחינת הרעיון הפנימי שלה) מכל מקום משם התחילו העולמות לצאת 'עולם חסד יבנה'. ולכן, מתערים מינה הגבורות ומעולם העליון ממנו יצאו שורשי העולמות, אך מה שבעולם העליון גבורות בעולם התחתון ממנו הם חסדים.

כלומר, מסביר הצדיק שיש חיפוך בין העולם העליון לתחתון, בבחינת "עולם הפוך ראיתי"⁵. וצריך להבין שמה שנתפס בעולם התחתון כגבורות, הם בעולם העליון חסדים, והחיפך, וזאת כי הפרספקטיבה שונה.

"..והנה ידוע שיש ה' גבורות וח' חסדים והקשה שבגבורות חוד. שיסוד הוא כללות ומלכות הוא כללות דכללות. אף שבגבורה הוא גם כן דין מכל מקום היא קרובה יותר לבינה לשורשה לכן אינה קשה כל כך כמו חוד."

אומר הצדיק כי ידוע שישנם חמישה חסדים וחמש גבורות. זה כנגד זה. חסדים בצד ימין, גבורות בצד שמאל. ומסביר כי מכל ספירות צד שמאל, הספירה הקשה ביותר היא ספירת ההוד; למרות שספירת היסוד וספירת המלכות נמצאות מתחתיה, הרי שהן בקו האמצעי, לעומת ספירת ההוד, שהיא הנמוכה ביותר בצד שמאל (צד הגבורות).

3. ידוע מנהג ישראל לשחק בחץ וקשת ביום ל"ג בעומר; ואומר הצדיק, שמנהג ישראל 'תורה היא'. על מנהג ישראל אמיתי כתבו התוספות במסכת מנחות "מנהג אבותינו תורה היא". וכותב הרשב"א בטעם הדבר שאין לבטלו, כיוון שבחכמה יש לו מקור שמגיע עד משה רבנו. ועוד אמרו חכמים שהקב"ה בודאי לא יתן שמנהג שגוי יתפרסם אצל כל בני עמו, ולכן מנהג שנתפשט הוא ודאי אמיתי.

⁴ נטע עץ אדר בפורים.

⁵ בבא בתרא י ע"ב

ומסביר הצדיק כי היסוד, היא ספירה משפיעה (מורידה את כל השפע אל המלכות), ולכן היא מרכזת את כל השפע אליה, והיא עצמה בחינת כלי.

והמלכות, שהיא כללות דכללות, היא קרובה לבינה (שבה מתמקמים הדינים), שהרי זו אותה אות בשם הויה (ה'); ולכן, אם משווים בין המלכות להוד, ההוד זה דין יותר קשה.

יוצא, שספירת ההוד היא הגבורות הכי קשות, יותר מהיסוד ומהמלכות ולמעשה, מכל הספירות כולן.

וממשיך הצדיק ומתייחס לנקודה הקשה ביותר בתוך ספירת ההוד עצמה-

"וכל אחד הוא כלול מעשר (דהיינו, לכל ספירה יש בתוכה את עשר הספירות שלה) נמצא שהוד שבהוד הוא הקשה ביותר מכל הספירות"

אומר הצדיק, שכשאתה ב'הוד שבהוד', זה אומר שאתה במציאות של כל החושך שרק יש.

ניקוד שם הויה בספירת ההוד - קובוץ. כידוע, כל נקודה היא 10, ולכן קובוץ (שהוא שלוש נקודות באלכסון)=30. יוצא, שמה"כ הגי' של ניקוד שם הויה כולו (4 אותיות) בקובוץ על כל אות מאותיות שם הויה=120.

מכיוון שאנו בהוד שבהוד, דהיינו, פעמיים הוד - יוצא - $120+120=240$ עמלק הוד דהוד זה כנגד עמלק. ולשם כמובן יבוא עמלק.

לכן מי נמצא מולו? רשב"י.

"...ועל ידי תשובה שהוא בינה ומעלה הגבורות לשורשן במקורן וממשיך החמישה חסדים על כנסת ישראל, והגבורות מסכימים עם החסדים שהתגלו ע"י כנסת ישראל.."

אומר הצדיק, שאם אני מצליח להגיע למיתוק בהוד, מכיוון שזה המקום הכי קשה והכי חשוד, אזי, מיתוק בו הוא מיתוק של כל הדינים, שהופכים להיות כלים; כי העליה למעלה מההוד, למקום הכי גבוה בצד שמאל, מביאה לספירת הבינה, אמא עילאה, המקום שבו הדין מתמתק בשורשו.

"...וזאת היא כוונת הספירה (דהיינו, ספירת העומר), שאנו ממשיכים חמישה חסדים ע"י צדיק שהוא יסוד למלכות. ובשבוע הראשונה (הכוונה לשבוע הראשון של ספירת העומר) נמשך החסד ראשון למלכות, והואיל שלא נמשך עדיין אלא הוא כמעט נתבטל וכן בשני עד שבוע חמישית שנמשך החסד החמישי למלכות.."

מסביר הצדיק על סדר ספירת העומר – שבשבוע הראשון, הוא חסד; ובשבוע השני, ביום הראשון הוא חסד שבגבורה; ובשבוע השלישי חסד שבתפארת; ובכביעי חסד שבנצח; ובשבוע החמישי מגיעים לחסד שבתוד.
כלומר חמישה חסדים מסיימים למשך שבוע החמישי, שהוא השבוע של הוד.

כשהגעת להוד הגעת לחסד החמישי. ואז?

”אז מתעוררים גם ד’ חסדים הראשונים ומאירים יחד כל החמישה חסדים על החמישה גבורות ונמתקן כל הגבורות בשורשן.”

כלומר, בשבוע החמישי אתה מקבל המתקנות. בגלל שעברת את כל חמשת השבועות במשיכת החסד עד הלום, הגעת למקום שנקרא ‘המתקה’.

”לכן בשבוע חמישית הוא יום טוב”

דחינו, חסד דהוד שהוא היום הראשון של השבוע החמישי, זו מציאות של מיתוק. ולכן הוא “יום טוב”, שהוא כידוע פסח שני⁶.

ומהיום הראשון של השבוע החמישי, יום פסח שני, עובר הצדיק לדבר על היום החמישי של השבוע החמישי, יום יח’ (חי) אייר, הוא היום ה-33 לספירת העומר, יום ל”ג בעומר –

”ל”ג בעומר שאז נמתקן כל הגבורות בשורשן. וביום ל”ג לספירה, שהוא הוד שבהוד נמשכו כל החמישה חסדים לחמישה גבורות כנ”ל.”

ביום החמישי של ספירת החוד, שהוא חוד דהוד, הגענו למקום של ה’ חסדים עם ה’ גבורות, ז”א המתקת חמש בגבורות באור חמשת החסדים.

”ולכן אנו עושים יום זה יום טוב (כלומר, ל”ג בעומר הוא יום טוב) וזאת היה בכוחו של רשב”י להעלות כל הגבורות לשורשן ולהמשיך חסדים מגולים על כנסת ישראל..”
כלומר, ביום ל”ג בעומר אתה מקבל מיתוק!

ול”ג בעומר הוא יום טוב! ולכן כשמגיעים לרשב”י ביום ל”ג בעומר רואים חסידים לבושים בגדי שבת ויום טוב.

”.. והנה ידוע ששמותן של רחמים הן היויות ושמותן של הגבורות הם שמות אלקים ולהמתיק שם אלקים הוא ע”י חילופי אותיות שלפניו.”

מסביר הצדיק, כי כדי להמתיק את שם ‘אלקים’ שהוא כידוע גבורות, יש להחליף את אותיות ‘אלהי-ם’ באותיות שלפניהן.

⁶ יד’ אייר – יום הילולת ר’ מאיר בעל הנם זי”ע

ומסביר שאת אותיות א' ו-ם לא מחליפים.

"דהיינו שאותיות א' ו-מ'. אלף משם אלקים וגם האות מ משם אלקים לא יתחלפו. שא' אין לו אות הקדים לו שהוא אות ראשון שבאותיות. והאות מ-ם- ולפני ה-ם הוא גם כן מ'.."

זאת אומרת, נחליף רק אותיות האמצע- ל-ה-י. שכן האות א', היא האות הראשונה בא-ב' ואין אות שבאה לפנייה; והאות מ, נכתבת "מם", כך שלפני מ יש מ' ולכן גם אותה לא מחליפים.

א-ל-ה-י-ם

נחליף את אותיות האמצע- ל, ה, י באותיות שלפניהן-

ל-ב

ה-ד

י-ט

ויכתב שם המיתוק של שם אלהי-ם- אכדטם.

וזה השם שמאיר ביום ל"ג בעומר

אבל זה לא הסוף של המתקנות והמיתוק..

"...ויש עוד מיתוק יותר מזה, דהיינו, שלא ליקח אותיות 'כדט', אלא רק מספרן שהוא 33 (ל"ג) והוא שם א-ם-גל שבזה נמתקן גם אותיות כדט, ומאירים ההויות על שם אמ"גל, וע"י זה נמתקן כל הה' גבורות בשורשן.."

זאת אומרת, שמיתוק נוסף, הוא המרת אותיות 'כדט' (פנימיות שם אלקים) בערכן המספרי שהוא 33, ובאותיות= 'גל'; ומכיוון שה-א' וה-ם' נשארות, כמוסבר לעיל, הרי שהשם הממותק ביותר הוא 'א-ם-גל'. שתי האותיות שנשארו משם אלהי-ם, ושתי האותיות שהן התמורה של התמורה, המיתוק של המיתוק (עברנו מ-'להי' ל-'כדט' ומ-'כדט' ל-'גל').

וזהו שם קדוש- א-ם-גל'

יוצא, שהתמורות של האותיות משם אלקים נותנות מיתוק; ושם אלקים הכי ממותק הוא "א-ם-גל'", שהוא מיתוק דמיתוק.

וממשיך הצדיק ולוקח אותנו לצעד הבא-

"וזהו 'במחור ביהמה עדי עד'⁷, דהיינו השם של חילופי אותיות⁸, וחשם של המספר⁹, כל אחד בגימטריא ע'ד."

אומר הצדיק כי "עד", זו גי' של שם אכדטם.

וכתוב 'עדי עד', דהיינו, פעמיים 'עד'. וזאת משום שיש כאן פעמיים מיתוק, הוד שבהוד, 'אכדטם' ו'אם-גל' (כ"א מהם גי' 74=עד). וסיבה נוספת לכפילות –

"...ומילת הוד יתפרש בשני טעמים, דהיינו שיודה וגם שיודה וישבחה לה' יתברך שעושה לנו ניסים ונפלאות..."

זאת אומרת ההודיה, אף היא נושאת מטען כפול – שיש 'מודה' בבחינת מכיר במציאות, מודה באמת, ויש 'מודה' בבחינת להגיד תודה.

"...ומצינו שאמר רבי היזחרו בכבוד חברכם דהיינו שזה יודה בדברי זה..."

מסביר הצדיק, שלכבד את הזולת, משמע, לא לבטל אותו. לא להגיד 'אתה לא צודק'. אלא, לחפש את נקודת החיבור, שתאפשר לך לא רק להודות בנכונות התקיימות פירוש, אלא אף להודות לו על הפירוש שלו.

"...ותלמידי רבי עקיבא מתו מפני שלא נהגו אחזה ביניהם, דהיינו שלא היו מודים זה לדברי זה, דהיינו לא מתקנים מידת הוד בראוי. וביום ל"ג לספירה (הוד דהוד) שאז נמתקו כל הגבורות בשורשן, והגבורות מודים לחסדים ונתקן זו המידה. לכן נחפץ להם היום הזה ממוות לחיים..."

יום ל"ג בעומר, הוד שבהוד¹⁰, הוא יום שצריך בו האדם להודות ולהודות. יום שצריך למצוא בו את המחבר, את המקום שבו אתה יכול להסכים עם החבר שלך, ובנוסף, להגיד לו תודה. תודה על כך שהוא שונה ממך. תודה על כך שעל מה שאתה אומר 'טהור' הוא אומר 'שמא' ולהיפך. להודות על קיומו השונה משלך, מתוך הודיה במציאות האל בכל נברא. מתוך הבנה, שקיימות אינספור אספקלריות והארות. השוני, לא צריך להוביל לשנאה. הוא מוביל לשנאה כשהמחלוקת היא לא לשם שמיים. מחלוקת בית שמאי ובית הלל, הרבתה תורה ואהבה בישראל. חד אמר וחד אמר. וזה הדבר הכי יפה.

⁷"במחור ביהמה עדי עד פי ביה יחזה צור עולמים" (ישעיהו כו', ד)

⁸ דהיינו, 'אכדטם'

⁹ דהיינו 'אם-גל'

¹⁰ מעניין לראות ש- "הוד שבהוד" = 332 = מקום פנוי (אליהו שמואל)

"לכן אנחנו עושים את אותו יום, יום טוב. שביום ל"ג בעומר, שהוא חוד דחוד, והוא יום טוב, נמתקו כל הגבורות בשורשן ונמתקו אפילו האותיות 'כדט' במיתוק של המספר שהוא 'גל', ולכן זה היום ל"ג בעומר. ול"ג בעומר הוא ג"ל, ר"ל שנתגלה אז שם אמ"גל, שם של המתקה כנ"ל."

מיתוק דמיתוק. יום של גילוי שם אמ-גל.

"והוא גל. רוצה לומר שנתגלה השם אמ"גל שם של המתקה כנ"ל ואנו מודים ומשבחים לאל יתברך שמו על זה שביום זה הגבורות מודים לחסדים ומסכימים שיתגלו על כנסת ישראל וזהו חוד שבהוד."

בתוך עולם של הסתרה, אם חפצי חיים אנחנו, הרי שנאחו כמוצאי שלל רב בכל יום בו יש מסוגלות גדולה לגילוי האמת, שהיא גילוי מלכותו יתברך שמו. וכעם ישראל, בני יעקב, יש לנו את היכולת הטבעית לגלות אותה "וַיֵּשׁ יַעֲקֹב וַיִּגַּל אֶת הָאָבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר"¹¹.

ולכן ביום ל"ג בעומר, מכוונים את שמות הקודש – אלהי-ם, אכדטם, אמ-גל¹²

"וזהו רבי נטע נטיעה בפורים וביקש לעקור תשעה באב. שפורים הוא חוד¹³ ויין רומז לבינה, שהוא עולם הבינה, יין המשומר, ולכן אנחנו עושים בפורים משתה יין, רומז שעל ידי תשובה נמתקו ביום זה (הכוונה ליום פורים) כל הגבורות בשורשן והתגלה שם אמ-גל (כלומר גם בפורים מתגלה שם אמ-גל). ותמוז ואב הם נצח וחוד 'תרין פלגא דגופא' לכן כתיב ותקע כף ירך יעקב¹⁴ שבאב שהוא חוד נתעוררו הגבורות ורבי רצה להמתיק אותן בפורים, ע"י המשתה יין, היינו, ע"י תשובה, שיין רומז לבינה ועולם התשובה כנ"ל ורצה להמתיק בפורים ע"י משתה היין היינו ע"י תשובה, כל הגבורות בשורשן ועשה המתקה של המספר שיתגלה שם אמ-גל ובזה רצה לבטל הגבורות מכל וכל שלא ישלטו עוד כלל ובזה היה מעקור תשעה באב (כי אב זה חוד ורצה לעקור את חוד) וזהו רבי נטע נטיעה בפורים פירוש שעשה בפורים המתקה גדולה ובזה רצה לעקור תשעה באב, ולא חוד¹⁵ לו חכמים שלא היו במדרגה זו עדיין ולכן נקבעו פורים ול"ג בעומר ביום אחד ששניהם הם חוד ושניהם נתגלה שם אמ-גל. וזהו שאנו עושים בל"ג בעומר קשתות. שבקשת (שבשמיים) יש שלושה גוונים והם מורין על גבורות ויש

¹¹ בראשית כט, י

¹² רואים את שמות הקודש האלה בתיקון שתיקן הבן איש חי – תפילה ליום ל"ג בעומר.

¹³ קיימת מחלוקת חכמים בנוגע להנוכה ופורים – יש האומרים שהנוכה הוא נצח ופורים הוא חוד ויש החופך. הצדיק מתייחס למי דאומר שפורים הוא חוד.

¹⁴ בתורה נפלאה של האר"י הק', מסביר הצדיק לגבי 'ותקע כף ירך יעקב', כי ייתכן והיתה זו ירך שמאל – חוד, אבל ייתכן שהיתה זו כף ירך ימין – נצח; וזאת משום שנכתב, שמאל דילה, דהיינו, שמאל של יעקב.

ואם פגע המלאך בנוק' של יעקב, שעומדת הפוך אליו, הרי שהוד שלו זה נצח שלה.

¹⁵ ובחר הכתוב להשתמש במילה "חוד", שרצה רבי לבטל ספירת ה'חוד', וחכמים לא 'חוד' לו, שלא היו בדרגה זו; ונרמז סוד הדבר בפשט הכתוב.

בו סביב לבנינות גם כן, וכתוב 'וְהָיְתָה הַקֶּשֶׁת בְּעָנָן וְרָאִיתִיהָ לְזִכָּר בְּרִית עוֹלָם'¹⁶
דהיינו שע"י זה נראה הקשת להראות שלא נמתקו הגבורות בשורשן (קשת זה מצב של
גבורות, דין, בימי רשב"י לא נראה הקשת) והקב"ה עושה חסד עם העולם (למרות שלא
נמתקו הגבורות. היה אמור להיות דין אבל יש המתקה) למען זכות שלושת אבות
הקדושים, שג' גוונים אלו (שבקשת) רומזים גם כן לג' אבות, ואנו צריכים להעלות
הגבורות לשורשן ולהמשיך הלבנינות עליון, שכל הגוונים יכללו בתוך גוון חלבן, וזהו
שכתוב בזוה"ק, 'כשיתראה הקשת מקושט בגוונים'¹⁷ צפה לרגליו של משיח'..

קשת זה דין. לכן לא צריך להסתכל הרבה על קשת, רק לראות ולברך. אבל עצם זה
שאתה רואה את הקשת, יש בכך סימן שיש כאן ברית. היה אמור להיות דין אבל יש כאן
'כיפת ברזל'. בשל הברית שיש לקב"ה עם העולם, העולם, למרות הדין, לא עובר מבול.
ז"א יש המתקה.

ומסביר הצדיק ששלושת גווני הקשת הם כנגד שלושת האבות. שכן, בזכות האבות, יש
כעת המתקה. הדין שקיים לא יורד למטה. והסימן למצב הזה של דין שלא מתמשש
בפועל – הוא הקשת.

"..והנה קשת הוא חצי גלגל, דהיינו גל' שאנו צריכים להמתיק הגבורות בהמתקה
גדולה שיתגלה שם אמ"גל, והמתקה זו צריך להיות בחסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד
יסוד. וזהו גל גל שני פעמים, אחד כנגד חג'ת¹⁸ ואחד כנגד נהי"9 ובימי רשב"י לא
נראתה הקשת.. שלא נצרכו בימיו לזכות אבות שהוא היה מעלה הגבורות לשורשן
בהמתקה גדולה של שם אמ"גל.."

בדורו של רשב"י לא נראתה קשת. דהיינו, לא היה דין למעלה, על אף שהיה דין למטה.
וזאת הודות לכח הסנגור העצום של רשב"י, שבשלו, לא נדרש היה דורו לזכות אבות
(לקשת).

ולכן אנו עושים בל"ג בעומר קשת, שהיא חצי גלגל, דהיינו גל, רומז שביום הזה נתגלה
שם אם-גל; ול"ג בעומר הוא גם כן גל; שהיה המתקה בחסד גבורה תפארת נצח הוד
יסוד, וזה שני פעמים גל.

כאשר רואים אדמור"ם מחזיקים קשת בל"ג בעומר ויורים חיץ, הם בעצם מראים בקשת
את ה'גל' מאם-גל, שהוא המתקה של שם אלקים, ולכן זה הזמן שפסקו תלמידי רבי
עקיבא למות.

¹⁶ 'וְהָיְתָה הַקֶּשֶׁת בְּעָנָן וְרָאִיתִיהָ לְזִכָּר בְּרִית עוֹלָם בֵּין אֱלֹהִים וּבֵין כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל בֶּשֶׂר אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ.
(בראשית, ט, מז)

¹⁷ "מקושט בגוונים" הכוונה שרואים את גווני הקשת בצורה ברורה.

¹⁸ ר"ת חסד גבורה תפארת

¹⁹ ר"ת נצח הוד יסוד

ומה זה החץ?

היסוד.

לחץ קוראים 'חץ' משום שהוא חוצה את האוויר. וזה מצב של דין. אבל, כשהחץ נורה מבחינת אות ברית קודש, ברית היסוד, אזי החץ שנורה, שהוא הזרע, מביא להיווצרות חיים. כלומר, המתקת החמתקות.

כשהאדם מוריד עומד ויורה את החץ מהקשת, זו המתקת החמתקות.

ובסיום התורה, קושר הצדיק את הלימוד לפסוקים איתם פתחנו, בעניין לבן ויעקב, ומסביר מה למעשה עשה יעקב אבינו מול לבן –

"...ומזה נבוא לביאור הפסוקים 'וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאֶחָיו לְקַטּוּ אֲבָנִים וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ גִל' רוצה לומר שלבן רדף אחר יעקב וביקש לעקר את הכל ויהיה מעורר כל הגבורות הקשים על כנסת ישראל חס ושלום, 'וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאֶחָיו לְקַטּוּ אֲבָנִים', אותיות שנקראים אבנים כידוע.."

דהיינו, יעקב אמר להם תלקטו את האותיות, תעלו אותן למקום הנכון ואז יש המתקה. וצריך יהודי לדעת שכל הזמן צריך לעבוד בראש על הדבר הזה. כי העולם הזה עובד הפוך ומושך אותנו כל הזמן להסברים לוגיים. לייעוצים ויועצים. ובמקום זה יש ליהודי את האפשרות להתייחד עם בוראו דרך האותיות ולפעול –

"..פירוש שאמר להם לקטו אותיות שלפני אותיות של שם אלה-ים, ובזה יהיה המתקה כנ"ל, ויקחו אבנים, פירוש שלקחו אותיות כ-ד-ט ויעשו ג"ל, פירוש שעשו המתקה של המספר שהוא עולה ג"ל, ויאכלו שם על הג"ל, פירוש, שעשו היחוד, ונתגלה השם אמ"גל, ונמתקו כל הגבורות בשרשן וחורו שיתגלו החסדים על כנסת ישראל."

מה זה משחקים של אותיות?

זה הקטע! וזה לא קטע לוגי. אם תישאר תקוע בלוגיקה של העוה"ז, זה כל מה שיהיה לך – הלוגיקה של העוה"ז, וכמו שאנחנו רואים מכל מה שקורה במציאות העולם, היא לא בדיוק עובדת.. עץ הדעת, הוא בשליטת הנחש; אבל ליהודי יש את עץ החיים. כ"ב אותיות התורה הקדושה.

ואותיות לשון הקודש, האותיות שבהן נברא העולם, הן אותיות שקשורות לעבודת היהודי בעולם הזה, עבודה שתמיד קשורה לזמן. שחרית, מנחה, ערבית, שבתות ומועדים – הכל קשור לזמן.

ויש יום אחד בשנה, יום ל"ג בעומר, הוד דהוד, שכוחו מיוחד במיתוק דמיתוק.

ולכן, לא כדאי לפספס את היום הזה. זה זמן שיהודי צריך לחבר בו אותיות להמתקה.

ביום הזה, אתה לוקח את כל הדינים שיש, זוכר שאתה ביום טוב, לובש בגדי שבת, והולך לממתק הגדול מכולם – רבי שמעון בר יוחאי, שהוא פוטר את כל העולם מן הדין. אני מקשר את עצמי לצדיק, ביום טוב של המתקה, בו אני מטמיר ומתמיר אותיות.

אז מה בעצם עשה יעקב אבינו?

יעקב אבינו ביקש מנעריו **להפוך את האותיות (אבנים) ל-גל'.** וקרא לו **גלעד'**, שהוא כנ"ל **אכדטס' ו-אם-גל'.**

כשכתוב שיעקב אבינו בנה גלעד', הכוונה היא שבנה שם **אם-גל'.** בנה את המיתוק דמיתוק. והמיתוק הזה עושה גבול בין הקליפה שנקראת לבן לבין יעקב אבינו; מיתוק שגורם לקליפה, שרוצה לעקור את הכל, להיות מוכרחה להודות על האמת.

"ובזה יהיה המתקה כנ"ל פירוש שלקחו אותיות 'כדט' ויעשו 'גל' פירוש שעשו המתקה של המספר שעולה גל 'ויאכלו שם על הגל' (כל אוכל זה זיווג, יהוד) פירוש שעשו היחוד ונתגלה השם אמ"גל ונמתקו כל הגבורות בשורשן, והודו שחתגלו החסדים על כנסת ישראל. ויקרא לו לבן יג' שחמתיקו הגבורות בשורשן, הוכרחה לבן (הקליפה) להודות על החסדים שחתגלו על כנסת ישראל לבן קראו לו יג' שחמתיקא, בלשון תרגום, שחודה, אבל לא לגמרי, ויעקב קרא לו גלעד רוצה לומר שני החמתקות הנ"ל, החמתקה של חילופי האותיות (אכדטס) והמתקה של המספר שעולה גל (אם-גל), ומספר של שני שמות המתקות אלו עולה מספרו של כל אחד ואחד 'עד', וזהו גלעד" דוק והבן. (דייק וקרא).

וזהו ל"ג בעומר.

יום חי (יח' אייר), חוד דהוד, הודיה כפולה, מיתוק דמיתוק, ע"י אותיות תמורה לשם אלהי-ם, אותיות שמביאות אותנו ל- גל', דהיינו לג', יום הקשת- חצי גלגל, יום בו יש את האפשרות למיתוק הכי גדול.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן